

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kalló Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Kalló János Márk ügyvéd) által képviselt felperesnek a Hernádi és Kovács Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Hernádi Eleonóra ügyvéd által képviselt Magyar Energia Hivatal (1081 Budapest, Köztársaság tér 7., Hiv. sz.: ...) alperes ellen energia ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében - amely perbe a Gőr-Nagy Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Vidoven Árpád ügyvéd által képviselt Alperesi beavatkozó (fél címe 1) az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Bíróság 2010. évi március hó 03. napján kelt 28.K.31.493/2009/9. számú ítélete ellen a felperes által 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2010. évi október hó 6. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és az alperes 2009. évi március hó 4. napján kelt ... számú határozatát hatályon kívül helyezi és az alperest új eljárásra kötelezi.

A kereseti és fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint az alperesi beavatkozó a ... szám alatti ingatlanon (a továbbiakban: felhasználási hely) felújítási munkálatokat végzett, amelyeket követően kérte a felperestől a felhasználási hely ellenőrzését. Ennek során megállapítást nyert, hogy a ... villamos-energia ellátása az ... csatlakozási pontja előtti méretlen vezetékről volt biztosítva. Az ellenőrzésről készült ténymegállapító jegyzőkönyv szerint a felhasználási hely méretlenül volt villamos-energiával ellátva. A felperes szerződés nélküli vételezés címén ármegállapítást tett, és a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 324.§-ának (1) bekezdésében foglaltakra hivatkozással 5 évre visszamenőleg mindösszesen 10.225.576 forint összeget követelt a beavatkozótól.

A beavatkozó panaszára az alperes a villamos-energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: Vet.) 159.§-ának sz) pontjában foglalt hatáskörében eljárva a 2009. március 04. napján kelt ... számú határozatában kötelezte a felperest, hogy a ténymegállapító jegyzőkönyv időpontjától kezdődően maximum 1 éves időszakra visszamenőleg állapítson meg díjkövetelést az elosztási díj tekintetében. Indokolása szerint a villamos-energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény egyes rendelkezéseinek a végrehajtásáról szóló 273/2007. (X.19.) Korm. rendeletnek (a továbbiakban: Vhr.) a Villamos hálózati csatlakozási és hálózat használati szabályzatról szóló 2. számú melléklete (a továbbiakban: VHSz.) 22.§-ának (1) bekezdése értelmében az elfogyasztott villamos-energia, mint termék árát a Ptk. szerinti általános 5 éves elévülési időre tekintettel 5 évre visszamenőleg kell elszámolni az adott évre közzétett veszteség beszerzési átlagárán. A rendszerhasználati díjat azonban ettől eltérően, a Vet. 60.§-ának (3) bekezdése szerint 1 évre visszamenőleg lehet csak követelni a felhasználótól.

A felperes keresetében elsődlegesen a határozat megváltoztatását kérte annak megállapításával, hogy a panaszügyben jogszerűen járt el, ezért a beavatkozó panasa megalapozatlan, amelyre tekintettel kérte az 1 éves időszakra vonatkozó alperesi kötelezés törlését. Indokolása szerint a felhasználási helyen lévő hálózat használata vonatkozásában közte és a beavatkozó között nincs szerződéses kapcsolat. Ennél fogva fogalmilag kizárt a Vet. 60.§-ának (3) bekezdésében foglaltak alkalmazása. A Ptk. 324.§-ának (1) bekezdése szerinti eltérő jogszabályi előírás hiányában a szerződés nélküli vételezés miatt a beavatkozónak a VHSz. 22.§-ának (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a jogosulatlan rendszerhasználatért 5 évre visszamenőleg kell a rendszerhasználati díjat megfizetnie. Másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését kérte arra hivatkozással, hogy a döntés meghozatala során az alperes túlterjeszkedett hatáskörén. A Vet. 159.§-ának sz) pontja alapján ugyanis a beavatkozóval szemben fennálló elszámolási vita kérdésében nem jogosult dönten. A követelésének jogszerűsége, illetve a követelés elévülése kérdésében való döntés a polgári bíróság hatáskörébe tartozik.

Az alperes ellenkérelmében a határozatban foglaltak fenntartása mellett a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a Vet. 60.§-ának (3) bekezdését a rendszerhasználattal kapcsolatos minden igényre alkalmazni kell, ideértve a szerződés nélküli vételezés esetét is. A felperes nem úgy járt el, ahogy az tőle elvárható, hiszen a beavatkozónál folyamatosan végzett ellenőrzést, ám a méretlen vételezést mégsem tárta fel. Figyelemmel a Vet. 60.§-ának (3) bekezdéséhez fűződő jogalkotói szándékra, a felperesnek minél hamarabb fel kell tárnia és meg kell szüntetnie az ilyen eseteket. Ezért nem alkalmazható a Ptk. 324.§-ának (1) bekezdése.

A beavatkozó az alpereshez csatlakozva kérte a kereset elutasítását. Álláspontja szerint a VHSz. 22.§-ának (1) bekezdése nem vehető figyelembe, hiszen szerződésből fakadó igényről van szó. A méretlen fogyasztásban - állítása szerint - vétlen volt, amit a per során csatolt felülvizsgálati lapokkal, illetve a Pest Megyei

Tanácsi Tervező Vállalat villamos-energia ellátás kiviteli terv dokumentációval, továbbá a műszaki leírással kívánta alátámasztani.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. A Vet. 159.§-ának sz) pontja perbeli időszakban hatályos szövegére figyelemmel arra a következtetésre jutott, hogy az alperes hatáskörében jogosult volt a beavatkozó panasza alapján döntést hozni. A Vet. 60.§-ának (3) bekezdése és a VHSz. 2. számú melléklet 22.§-ának (1) bekezdése, továbbá a Vet. 60.§-ának (3) bekezdéséhez fűzött indokolás, illetve jogalkotói akarat, valamint a Vet. 176.§-ának (3) bekezdése összevetése alapján leszögezte, hogy a Vhr. 2. számú melléklet 22.§-ának (1) bekezdés második mondata tartalmilag egyfajta szankció, pótdíj kiszabását teszi lehetővé a felperes számára, amelyet azonban csak és kizárólag egy évre visszamenőleg lehet felszámolni. Ilyenkor a Ptk. elévülési időre vonatkozó szabálya nem alkalmazható. Ezt az álláspontot erősíti a felperes azon gyakorlata, miszerint az ún. alulszámlázás esetén a rendszerhasználati díjat a Vet. 60.§-ának (3) bekezdésére tekintettel egy évre visszamenőleg követeli. Megjegyezte, hogy a beavatkozó nem szándékosan, legfeljebb csak gondatlanul vételezett méretlen vezetékről áramot, amelyet a felperes, illetve jogelődje éveken keresztül az időszakosan visszatérő ellenőrzések ellenére sem észlelt.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte; elsődlegesen a határozat hatályon kívül helyezésével, másodlagosan a kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatásával. Továbbra is állította, hogy az alperes a Vet. 159.§-ának sz) pontja szerinti hatáskörén túlterjeszkedve hozott az elévülésen alapuló kikötéseket tartalmazó döntést, a követelés elévülése tárgyában ugyanis a polgári bíróság jogosult döntést hozni. Ezt igazolják a polgári bíróság előtt jelenleg folyamatban lévő ügyek is. Megismételte, hogy a beavatkozó semmilyen szerződéssel nem rendelkezett a ...ot illetően, és a felhasználási hely vonatkozásában ráutaló magatartással sem jött létre közüzemi szerződés. Ennél fogva nem köteles a Vet. 176.§-ának (3) bekezdése szerint eljárni. A szerződés nélküli vételezés esetén a Vet. 60.§-ának (3) bekezdése nem alkalmazható, más jogszabályi előírás hiányában pedig a szerződés nélküli vételezésből eredő követelés - a Ptk. 324.§-ának (1) bekezdése alapján - öt év alatt évül el. A VHSz. 22.§-ának (1) bekezdésében foglaltak alkalmazása szempontjából irreleváns, hogy a beavatkozó gondatlan volt-e vagy sem, és annak sincs jelentősége, hogy az ún. alulszámlázás körében milyen gyakorlatot folytat. Megjegyezte, hogy az alulszámlázás fogalmából következik, hogy az szerződéses jogviszonyon alapul, hiszen a felhasználó részére számláz. Jelen esetben azonban a beavatkozóval szemben nem számláztak, így rendszerhasználati díjat sem érvényesítettek.

A fellebbezéssel szembeni ellenkérelmében az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A korábban előadottak megismétlésén túl hangsúlyozta, hogy noha polgári jogi jellegű szabályról van szó, az egy éves elévülési időre vonatkozó rendelkezés az általa felügyelt ágazatra irányadó Vet. 60.§-ának (3) bekezdésében került elhelyezésre. E szabály figyelmen kívül hagyása a

felhasználóval történő elszámolás során olyan jogsértés, amelyre - tekintettel a Vet. 159.§-ának e) pontjában foglaltakra is - kiterjed a hatásköre.

A beavatkozó - csatlakozva az alperes által előadottakhoz - az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A felperes fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253.§-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelmek korlátai között vizsgálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság hiányosan feltárt tényállásra alapította döntését, ezért az megalapozatlan. A felperes fellebbezésében foglaltak alkalmasak voltak az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a közigazgatási határozat - az alperes új eljárásra kötelezése melletti - hatályon kívül helyezésére.

A Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen rámutat arra, hogy a Vet. 159.§-ának sz) pontja félre nem érthető módon rendelkezik arról, hogy az alperesnek - egyebek mellett - el kell járnia az elszámolásra, számlázásra, díjfizetésre vagy mérésre vonatkozó rendelkezések lakossági fogyasztónak nem minősülő felhasználókkal szembeni megsértése esetén. Mivel a beavatkozó lakossági fogyasztónak nem minősülő felhasználó, és az ügyben a felsoroltakra vonatkozó rendelkezések megsértését tette vitássá, ezért az alperesnek hatásköre, azaz eljárási kötelezettsége volt az ügyben. Ez az eljárási kötelezettség pedig magában foglalja a panasz kivizsgálásának és az annak tárgyában való döntéshozatalnak a kötelezettségét is. Az elsőfokú bíróság e körben helyes következtetésre jutott, a felperes fellebbezésének a Vet. 159.§-ának sz) pontjára alapított része alaptalan.

Önmagában a jogszabályon alapuló hatáskör nem jelent korlátlan eljárási szabadságot az alperes számára. Minden esetben köteles vizsgálni a hatáskörét megalapozó jogszabályi rendelkezések pontos tartalmát, hiszen ezek határozzák meg eljárása irányát, a szükséges bizonyítás menetét, amelyre döntését alapítania kell. A másodfokú bíróság megítélése szerint az alperes e jogszabályi kötelezettségét maradéktalanul nem teljesítette.

A Fővárosi Ítéltábla az alperes és az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal egészíti ki, hogy a 2008. január 30. napján felvett ténymegállapító jegyzőkönyv 5. pontja szerint az ellenőrzött fogyasztási helyen a villamosenergia-vételezés „szerződésszegéssel/szabálytalan vételezéssel” történik. A felperes 2008. október 6. napján az alperesnek küldött levelében már azt közölte, hogy szerződés nélküli vételezést állapítottak meg, emiatt az elfogyasztott villamosenergia értéke nem került kiszámlázásra, illetve megfizetésre. Az érvényes rendelkezések értelmében a felhasználónak a felhasznált, de ki nem fizetett villamosenergia ellenértékét az elosztói engedélyes számára meg kell térítenie. A számla várható értéke az előzetes számítások szerint: 10.225.576 forint. A felperes a szerződés nélküli vételezésre vonatkozó, 2008. október 6. napján kelt, és 2003.

január 31-2008. január 30. közötti elszámolási időszakra vonatkozó ármegállapításában több tételben, különböző összegű rendszerirányítási díjat, rendszerszintű szolgáltatási díjat, általános átvételi díjat, átviteli-rendszerirányítási díjat, elosztói forgalmi díjat, elosztói veszteség díjat, elosztói teljesítmény díjat, elosztói alap díjat és villamos energia díjat közölt. A beavatkozó az alpereshez írt panaszában azt állította, hogy sem jogszabálysértést, sem mulasztást nem követett el, ezért kérte az ügy kivizsgálását. Az alperes a 2008. december 11. napján kelt megkeresésében szerződésszegés tárgyában kérte a felperes válaszát. A felperes alperesnek írt tájékoztatása szerint a beavatkozó szerződés nélkül vételezett villamos-energiát, amely miatt az elfogyasztott, de ki nem számlázott, tehát meg sem fizetett villamos-energia számlától nem tud eltekinteni. Az elsőfokú per során a beavatkozó által becsatolt felülvizsgálati lapok a ... szám alatti fogyasztási helyre vonatkozó adatokat tartalmazznak.

Az alperes határozatában az elosztási díj tekintetében tett rendelkezést, indokolásában pedig a Vet. 60.§-ának (3) bekezdésében, a VHSz. 22.§-ának (1) bekezdésében és a Ptk. 324.§-ának (1) bekezdésében foglaltakra hivatkozott. A felperes keresetében ez utóbbi jogszabályok megsértésére hivatkozással kérte a határozat felülvizsgálatát. Az elsőfokú bíróság pedig - a konkrét tényállás pontos megállapítása nélkül - kizárólag e jogszabályi rendelkezések összevetéséből vonta le következtetéseit. A másodfokú bíróság megítélése szerint azonban a valósághű tényállás megállapítása nélkül - a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás ellentmondásainak feloldása hiányában - megalapozott döntést nem lehet hozni.

A fentiek alapján az alperes határozata érdemi bírósági felülvizsgálatra nem alkalmas.

Az ügyben releváns tényállás megállapítása minden államigazgatási hatósági döntés előfeltétele. A tényállás megállapítása az eljáró közigazgatási szerv kötelessége, neki kell a döntéshez szükséges jogilag jelentős tényeket felderítenie, összegyűjtenie, majd - a szükséges mértékű bizonyítási eljárás keretében - azok valóságtartalmáról meggyőződnie, a feltárt ellentmondásokat feloldania. Ezt követően lehet az egyes tényállási elemeket - a vonatkozó jogszabályi rendelkezések értelmezése mellett - súlyuknak megfelelően egyenként és összességükben értékelni. A tényállás felületes, feltételezésekre alapított, hiányos vagy helytelen megállapítása megalapozatlan döntéshez vezet. A hatósági eljárásban nincs kötött bizonyítás, ezért a tényállás bármely, arra alkalmas bizonyítékon alapulhat. A hatóság által megállapított tényállást a határozat indokolásában rögzíteni kell. Ez azonban nem azonosítható a panaszos és a szolgáltató előadásának rögzítésével. Ezek is részét kell, hogy képezzék az indokolásnak, ám emellett a hatóságnak be kell mutatnia, hogy maga milyen tényállást állapított meg. Ki kell fejtenie, hogy miként értékelte az ellenérdekű felek előadásait, milyen bizonyítékot vett figyelembe ennek során, melyeknek és mennyiben tulajdonított jelentőséget, melyiket miért vetette el, a feltárt ellentmondásokat miként oldotta fel. Jelen esetben azonban az alperes tényállás

tisztázási kötelezettségének nem tett eleget, döntését releváns adatok, megállapítások hiányában hozta meg.

Bár a felek állították, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, a másodfokú bíróság megítélése szerint azonban az elsőfokú bíróság pusztán átvette az alperes által rögzített - pontatlan és hiányos - tényállást. Az elsőfokú bíróság anélkül döntött a Vet. 60.§-ának (3) bekezdése illetve a VHSz. 22.§-ának (1) bekezdése alkalmazhatósága kérdésében, hogy az alapul szolgáló kérdések tisztázására nem is törekedett.

Sem a közigazgatási eljárásban, sem a perben nem került tisztázásra, hogy a felperes és a beavatkozó között volt-e, és ha igen milyen szerződés. Írásbeli megállapodás erre vonatkozóan a peres iratok között nem található, ugyanakkor arra nézve sincs megállapítás, hogy a szerződés ráutaló magatartással létrejött-e. Arról sincs adat, hogy ha van közöttük szerződés, akkor az mire terjed ki; tartalmazza-e, hogy a felperes az ... mellett a ... energia igényét is ellátja. A szerződés léte és tartalma a jogvita elbírálása szempontjából alapvető kérdés, hiszen más szabályok vonatkoznak a szerződésszegésre, és megint mások a szerződés nélküli vételezésre. E kérdésben a felperes és a beavatkozó végig egymásnak ellentmondó nyilatkozatot tett, az alperes pedig e vonatkozásban nem tett megállapítást. A szerződésszegés és a szerződés nélküli vételezés az egyes iratokon felváltva szerepelnek, így azok alapján a másodfokú bíróság egyértelmű megállapítást nem tud tenni.

Az elsőfokú bíróság indokolásában rögzítette, hogy a felperes illetve jogelődjei éveken keresztül az időszakosan visszatérő ellenőrzések ellenére sem észlelték a méretlen vezetékről való vételezést. Nem tért ki azonban arra, hogy e megállapítását mire alapozta. A beavatkozó által csatolt felülvizsgálati lapok ugyanis nem a ... szám alatti felhasználási helyre, hanem az ... címére vonatkoznak. Számlák és szerződés hiányában nem lehet következtetni arra, hogy az időszakosan visszatérő ellenőrzések a ... fogyasztására is kitértek-e, vagy legalábbis arra ki kellett-e térniük. Nincs adat arra nézve, hogy a ... szám alatti ingatlanon történt-e ellenőrzés.

A fentiekén túl a másodfokú bíróság megítélése szerint a beavatkozó panaszának tartalma sem tisztázott. A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy a felperes legalább 9-féle jogcímen, több tételben, különféle összegben jelölte meg a beavatkozóval szembeni díjkövetelését. Ugyanakkor a felperes a beavatkozónak, de az alperesnek is az elfogyasztott, de ki nem számlázott, tehát meg nem fizetett villamos-energia ellenértékeként tüntette fel a több mint 10 millió forintos követelését. A beavatkozó a panaszában az ügy kivizsgálását kérte, de nem jelölte meg, hogy a felperes több oldalon, számos tételben részletezett követelése közül ténylegesen melyiket vitatja. Az sem állapítható meg, hogy mi a tartalma az alperes határozata rendelkező részében megjelölt elosztási díjnak, amikor a felperes részletezése szerint ilyen díj egyáltalán nem is szerepel. Ennél fogva azt sem lehet megállapítani, hogy mi alapján értelmezte a beavatkozó panaszát oly módon, hogy

az csak - közelebbről meg nem határozott - tételekre terjedt ki. A határozat ugyanis a beavatkozó panaszának teljes egészében helyt ad, amiből az következik, hogy a beavatkozó csak az elosztási díjkövetelést vitatja. A felperesi részletezésben azonban ilyen tétel nem szerepel, és az elosztási díj alperesi értelmezéséhez a határozat indokolása sem nyújt segítséget. A Vet. 60.§-ának (3) bekezdése a hálózati használati szerződésből eredő igény elévülési idejéről rendelkezik. A VHSz. 22.§-ának (1) bekezdése a szerződés nélküli csatlakozás és energia felhasználás esetére az elfogyasztott villamos-energia árának kiszámítását, illetve a jogosulatlan rendszerhasználatért fizetendő rendszerhasználati díjat szabályozza. Az alperes által megjelölt elosztási díjról e jogszabályhelyek nem rendelkeznek. Mindezek miatt az alperes határozata végrehajthatatlan is, hiszen a felperes által tételelesen megjelölt díjkövetelésekkel szemben egy olyan kötelezést írt elő, amelynek tartalma pontosan, egzakt módon nem állapítható meg, ezért számon sem kérhető.

A fenti hiányosságok, illetve ellentmondások mellett nem lehet megalapozottan dönteni arról, hogy a beavatkozó panasza megalapozott volt-e, a felperes jogszerűen járt-e el, illetve mindezekre tekintettel arról sem lehet dönteni, hogy az alperes határozata sérti-e a felperes által megjelölt Vet. 60.§-ának (3) bekezdését, illetve a VHSz. 22.§-ának (1) bekezdését. A fentiek szerint rendkívüli mértékben hiányos tényállás tisztázása már meghaladja a közigazgatási per kereteit. A határozatot felülvizsgáló bíróság nem veheti át a közigazgatási szerv jogszabályban előírt hatáskörét, és nem állapíthatja meg helyette az ügy eldöntéséhez szükséges tényállást. Ezzel ugyanis lényegében a bíróság döntene közigazgatási hatósági ügyben, és az érdekeltet megfosztaná egy jogorvoslati fórum igénybevételének lehetőségétől is. Mindezek miatt a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az alperes tényállás tisztázási kötelezettségének elmulasztása olyan lényeges, az ügy érdemére is kiható és a bírósági eljárásban sem orvosolható eljárási hiba, amelyre tekintettel a felperes kereseti kérelméről megalapozottan dönteni nem lehet. Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor pusztán rögzítette az alperes határozata indokolásában szereplő egyes tényállási elemeket, de döntését ténylegesen a releváns tényállás ismerete nélkül, pusztán az elvont jogi normák összevetéséből fakadó következtetéseire alapította.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és az alperes új eljárásra kötelezése mellett a felülvizsgálni kért közigazgatási határozatot hatályon kívül helyezte a Pp. 339.§-ának (1) bekezdése szerint.

Az új eljárásban az alperesnek a tényállást pontosan meg kell állapítania. Elsődlegesen abban kell állást foglalnia, hogy volt-e, és ha igen milyen formában, milyen tartalommal a felperes és a beavatkozók között szerződés, az - akár utalással is - kiterjed-e a ... szám alatti ingatlan, mint felhasználási hely villamos-energia vételezésére is. Vizsgálnia kell, hogy a felperes mely fogyasztónak, milyen felhasználási hely/helyek tekintetében számlázott, melyik ingatlanon, milyen gyakran tartott ellenőrzést, leolvasást. Egyértelműen meg kell állapítania, hogy mire irányult a beavatkozó panasza; a felperesi ármegállapítás mely időszakra

vonatkozó, mely tételét vitatja, van-e olyan díjtétel, amelyet elfogad. A felperesi jogsértés megállapítása esetén határozata rendelkező részében - jogszabályokkal alátámasztva - precízen kell fogalmaznia, oly módon, hogy az abban foglaltak az érintettek számára teljesen világosak és egyértelműek legyenek, annak alapján a felperes végre tudja hajtani a kötelezést. Amennyiben a felperes által kimutatott díjtételektől eltérő díj tekintetében ad előírást, úgy annak ténybeli és jogi indokát is közölnie kell. Ha pedig a felperes és a beavatkozó közötti vita kizárólag a rendszerhasználati díjra vonatkozik, akkor konkrétan meg kell határozni, hogy az a felperesi elszámolás szerint melyik díjtételre, díjtételekre vonatkozik, mi a rendszerhasználati díj jogi tartalma. A Vet., a felperes üzletszabályzata, illetve az egyéb normák alapján be kell mutatnia, hogy mi a rendszerhasználati díj funkciója, azt mely esetben, kinek, miért kell fizetnie, milyen időszak adatai alapján, egyszeri díjként, vagy időszakonként visszatérő díjként kell e megfizetni. Mindezen kérdések tisztázása után lehet a felperes eljárásának jogszerűségéről, illetve a beavatkozó panasza alaposságáról döntést hozni.

A peres felek és a beavatkozó perköltséget sem az első-, sem a másodfokú eljárásban nem igényelt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78.§-ának (2) bekezdése alapján mellőzte a perköltség tárgyában való határozat hozatalt.

A kereseti- és a fellebbezési illeték viselésére a pereszes alperes lenne köteles, ám miután az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5.§-ának (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesül, ezért azt helyette az állam viseli a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján. A felperes az Itv. 62.§-ának (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére a keresetlevelén az Itv. 43.§-ának (3) bekezdésében meghatározottól eltérő mértékben, 16.600 forint illetéket illetékbélyeg formájában lerótt. A szükségtelenül lerótt illetéket a felperes az Itv. 80.§-ának (1) bekezdés i) pontja és 94.§-ának (2) bekezdése alapján jogosult - az illetékügyekben eljáró hatóságtól - visszaigényelni.

Budapest, 2010. évi október hó 06. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke, dr. Vitál-Eigner Beáta sk. előadó bíró,

dr. Bacsa Andrea sk. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő